

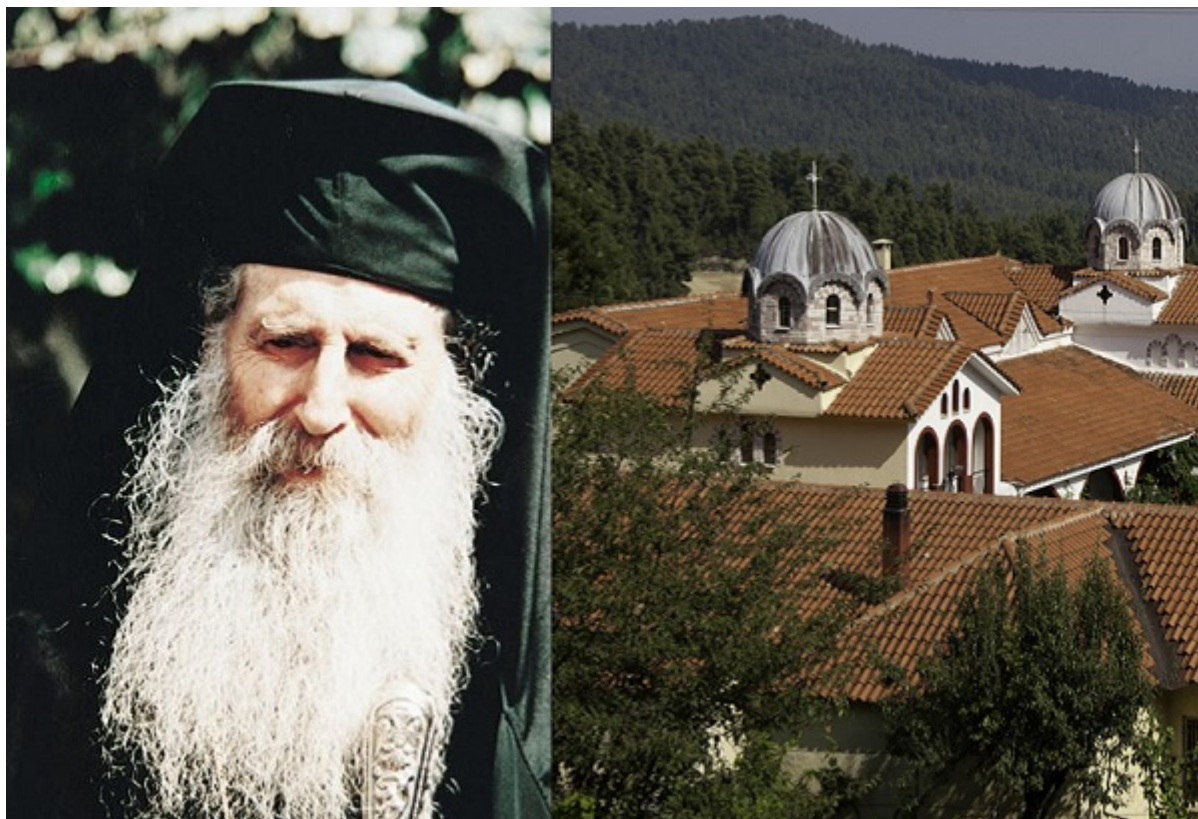
Ο Γέρ. Ιάκωβος Τσαλίκης ως υπόδειγμα ταπεινώσεως (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fS9R8r>]

Εκάρη μοναχός τον Νοέμβριο του 1952. Ως μοναχός έκανε αγόγγυστη υπακοή και δεν έκανε τίποτα χωρίς την ευλογία του ηγουμένου. Πολλές φορές περπατούσε τέσσερεις και πέντε ώρες για να συναντήσει τον Γέροντά του, που ασκώντας και εφημεριακά καθήκοντα βρισκόταν στην κωμόπολη της Λίμνης. Η βία που ασκούσε στον εαυτό του ήταν το κύριο χαρακτηριστικό του. Δεν συγκατάβαινε εύκολα στον εαυτό του. Έζησε μέσα σε απίστευτες δοκιμασίες και πειρασμούς. Η μεγάλη φτώχεια της Μονής, το παγωμένο κελί του με τα χαλασμένα παντζούρια, που από τις χαραμάδες τους περνούσε ο κρύος αέρας και το χιόνι, η στέρηση των απολύτως αναγκαίων αγαθών και των χειμερινών ακόμη ρούχων και παπουτσιών, τον έκαναν να τρέμει σύγκορμος και να αρρωσταίνει συχνά. Υπέμεινε τον πνευματικό, τον άορατο αλλά και τον αισθητό πόλεμο του σατανά, που συντριβόταν από την υπακοή, την προσευχή, την πραότητα και την ταπείνωσή του. Πολέμησε τους εχθρούς οπλισμένος με τα όπλα, τα οποία μας χαρίζει η Αγία μας Εκκλησία: τη νηστεία, την αγρυπνία, την προσευχή.

Η άσκησή του ήταν τρομακτική. Η τροφή που κατανάλωνε ήταν τόση, όση καταναλώνει ένα πουλάκι, όπως γράφει ο βιογράφος του. Κοιμόταν καταγής δύο ώρες το εικοσιτετράωρο. Όλη η νύκτα ήταν αφιερωμένη στην προσευχή. Για τον αγώνα του έλεγε: «Εγώ δεν κάνω τίποτε, ό,τι κάνω ο Θεός το κάνει, ο Όσιος Δαβίδ μου τα φτιάχνει».

Η ταπείνωσή του, παροιμιώδης και συγκλονιστική, ήταν το κύριο χαρακτηριστικό του. Τα δαιμόνια, που βρίσκονταν μέσα στους δαιμονισμένους, που πήγαιναν στο μοναστήρι, αφού τον έβριζαν του έλεγαν στη συνέχεια: «Θέλουμε να σε συντρίψουμε, θέλουμε να σ' εξουδετερώσουμε, θέλουμε να σ' εξαφανίσουμε, αλλά δεν μπορούμε, διότι έχεις ταπείνωση». Διαρκώς πρόβαλλε τη δική του αγραμματοσύνη, τη δική του ανεπάρκεια, τη δική του ταπεινότητα. Πολύ χαρακτηριστικό ήταν και το γεγονός ότι, όταν μιλούσε, κάθε λίγο και λιγάκι έλεγε «με συγχωρείτε». Συνεχώς ζητούσε συγγνώμη από τους ανθρώπους, δείχνοντας το ταπεινό φρόνημά του. Όταν κάποτε τον κάλεσαν να επισκεφθεί το μοναστήρι, τον Άγιο Γεώργιο Αρμά, που ήταν τότε ηγούμενος ο μακαριστός π. Γεώργιος Καψάνης, απάντησε: «Πατέρες, εγώ είμαι ψόφιο σκυλί, τί νάρθω να κάνω σε σας, να μολύνω τον αέρα;». Είχε πάντα την αίσθηση ότι δεν είναι τίποτα.

Και όταν έγινε ηγούμενος πάντοτε ομολογούσε ότι ό,τι γινόταν στο μοναστήρι δεν το έκανε αυτός. Έλεγε: «εδώ ηγούμενος είναι ο Όσιος Δαβίδ». Όταν λειτουργούσε με άλλους ιερείς πήγαινε στη γωνία της Αγίας Τράπεζας αφήνοντας τους άλλους

να προϊύστανται. Όταν του έλεγαν «Γέροντα, μα δεν είναι δυνατόν, είσαστε ο ηγούμενος της Μονής». «Παιδί μου, παιδί μου, όχι, εδώ ηγούμενος είναι ο όσιος Δαβίδ».

Ο Γέροντας Ιάκωβος αν και δεν επιθυμούσε αξιώματα, δέχτηκε κάνοντας υπακοή, να χειροτονηθεί από τον μακαριστό επίσκοπο Χαλκίδος Γρηγόριο διάκονος στις 18 Δεκεμβρίου του 1952 και την επομένη ιερέας. Ο Μητροπολίτης στο λόγο του μετά τη χειροτονία του είπε: «Και συ παιδί μου, θ' αγιάσεις. Να συνεχίσεις με τη δύναμη του Θεού και θα σε ανακηρύξει η Εκκλησία». Ο λόγος του ήταν προφητικός. Ηγούμενος έγινε στις 25 Ιουνίου 1975, από το Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο, θέση την οποία κατείχε μέχρι το θάνατό του.

Ως Ηγούμενος συμπεριφερόταν προς τους πατέρες και τους επισκέπτες της Μονής με περισσή αγάπη, κατανόηση και μεγάλη διάκριση. Ήταν δε παροιμιώδης η φιλοξενία του. Χαρακτηριστική ήταν και η διάκριση, με την οποία αντιμετώπιζε τους ανθρώπους. Στον κάθε άνθρωπο, που τον έβλεπε ως εικόνα του Χριστού, είχε πάντοτε να πει ένα καλό λόγο. Ο παρηγορητικός λόγος του, που έμπαινε κατευθείαν μέσα στις καρδιές των ακροατών του, γινόταν αρχή μετάνοιας και πνευματικής ζωής μέσα στην Εκκλησία. Ο Γέροντας είχε το διορατικό και προορατικό χάρισμα που το έκρυβε. Αναγνώριζε το πρόβλημα ή την αμαρτία του κάθε ανθρώπου και τον ήλεγχε με διακριτικό τρόπο. Φωτιζόμενος από το Άγιο Πνεύμα, έλεγε στον καθένα και με λίγα λόγια αυτό που χρειαζόταν. Ο Όσιος Πορφύριος, έλεγε για το μακαριστό Γέροντα Ιάκωβο: «Προσέξτε. Αυτός είναι από τους πιο προορατικούς της εποχής μας, αλλά κρύπτεται επιμελώς, για να μην δοξάζεται».

Σε επιστολή του προς την Ιερά Μονή του Όσιου Δαυΐδ ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος έγραψε: «...Διά τον μακαριστόν Γέροντα με την φωτεινή μορφήν ισχύει εκείνο το οποίον έγγραφεν ο ιερός Χρυσόστομος διά τον άγιον Μελέτιον Αντιοχείας: «Ου γαρ διδάσκων μόνον, ουδέ φθειγγόμενος, αλλά και ορώμενος απλώς, ικανός ην άπασαν αρετής διδασκαλίαν εις την των ορώντων ψυχήν εισαγαγείν».

(συνεχίζεται)